

Julesøndag (titel: De falske måner)

27-12-2020

Tekstrække: Første række

Epistlen skriver apostlen Paulus til galaterne: Men da tidens fylde kom, sendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår. Og fordi I er børn, har Gud sendt sin søns ånd i vore hjerter, og den råber: Abba, fader! Så er du da ikke længere træl, men barn. Og er du barn, har Gud også gjort dig til arving.

[Galaterbrevet 4,4-7](#)

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: I Jerusalem var der en mand ved navn Simeon; han var retfærdig og from og ventede Israels trøst. Helligånden var over ham, og den havde åbenbaret for ham, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede. Tilskyndet af Ånden kom han til templet, og da forældrene kom ind med barnet Jesus for at gøre med ham, som det var sædvane efter loven, tog han barnet i sine arme og lovpriste Gud:

Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord.

For mine øjne har set din frelse,
som du har beredt for alle folk:

Et lys til åbenbaring for hedninger
og en herlighed for dit folk Israel.

Hans far og mor undrede sig over det, der blev sagt om ham. Og Simeon velsignede dem og sagde til Maria, hans mor: **»Se, dette barn er bestemt til fald og oprejsning for mange i Israel og til at være et tegn, som modsiges – ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge – for at mange hjerters tanker kan komme for en dag.»** Der var også en profetinde ved navn Anna, en datter af Fanuel, af Ashers stamme. Hun var højt oppe i årene; som ung jomfru var hun blevet gift og havde levet syv år med sin mand, og hun var nu en enke på fireogfirs. Hun forlod aldrig templet, men tjente Gud nat og dag med faste og bøn. Hun trådte frem i samme stund, priste Gud og talte om barnet til alle, der ventede Jerusalems forløsning. Da de havde udført alt i overensstemmelse med Herrens lov, vendte de tilbage til Galilæa, til deres egen by Nazaret. Og drengen voksede op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham.

[Lukasevangeliet 2,25-40](#)

Kuindzhi *Moon night at the Dnieper*, 1898-1908

Man siger, at natsværmere ikke kan klare mosten i det moderne samfund. Natsværmerne hører til i en helt anden tid, i en helt anden verden, siger man.

En mere simpel verden, som vi mennesker ikke har domesticeret og kultiveret, så den passer til vores behag og behov. De hører til i en verden uden larmende maskiner, osende fabrikker, pulserende byer og frem for alt i en verden uden kunstigt, elektrisk lys, der brænder i natten.

Og så kan man jo spørge, hvad er egentlig natsværmerens problem med vores *oplyste* kultur – jo, problemet er simpelthen, at de bliver skrubforvirrede over alle de tillokkende, interessante lyskilder, der byder sig promiskuøst til i alle retninger, natsværmerne kigger: Det er et sandt slaraffenland af lys for dem – et blinkende Las Vegas – og alle ser de, lysende, på hver deres måde særligt gode ud, hvert lys skinner på sin særlige måde, på sin særlige frekvens – og de små flyvere sværmer for dem alle – ja, faktisk er det ikke til at vide for dem, hvilken en der er bedst, hvilken et af dem, der skinner stærkest og smukkest.

Natsværmerne kan slet ikke overskue nattens fristelser i den moderne verden.

De er ellers ikke dumme, tværtimod er det sådan, at natsværmere kender sine begrænsninger, de ved, at det ikke er godt for dem med for mange forstyrrelser, og det er derfor de kun sværmer om natten, fordi de ved, at her om natten, *burde* der kun være ét lys på hele jorden, nemlig månen – ét sandt lys – rent og purt og naturligt, herudfra ville de kunne orientere sig i verden.

Havde det ikke været for mennesker og vores avancerede teknologi – havde natsværmerne trygt kunne flyve omkring efter deres ene lyskilde, månen, som de bruger som et kompas at navigere efter. Men vi er her jo på jorden, og vi har fyldt hele verden op med falske måner, der gør verden helt umulig at finde rundt i for natsværmerne.

Når sværmeren ser det kunstige lys, bliver den lokket hen som ved sirene-sang – kompasset bliver fuldstændig slået ud af kurs, og derfor flyver den bare rundt og rundt og rundt, indtil solen står op eller den bliver spist af et andet dyr eller lyset bliver slukket.

Således er det med natsværmere og de falske måner.

Men måske har vi mennesker også tendens til at blive lidt forvirret over, hvad det *sande lys* er – måske er det faktisk præcis ligeså svært for os, som det er for natsværmeren.

Måske kan det for os være en motionsmåne, vi neurotisk cirkler om, eller en sundhedsmåne, måske en arbejdsmåne, der sluger al vores opmærksomhed, måske en alkohol-måne eller en elskovs-måne, ja, det kan sådan set være alt muligt, der lokker os ind i et kredsløb og forleder vores opmærksomhed væk fra det, der burde være det ene, sande lys.

I dag hører vi om Simeon. En gammel mand, mæt af dage, hvis tid lakker mod enden. Han holder i et fast greb fast om livet, for han vil nå at se det sande lys, som han ved vil komme, inden han dør. Og dér, på kanten af livet og på kanten af tempeltrappen i Jerusalem, ser han lyset: For da kom Josef og Maria med det nyfødte Jesus-barn på armen. Grebet af Helligånden udbryder den gamle Simeon:

For mine øjne har set din frelse,
som du har beredt for alle folk:
Et lys til åbenbaring for hedninger
og en herlighed for dit folk Israel.

Simoen har nok flakket rundt hele sit liv – falske måner har forstyrret hans livsbane –, men der – i det lille skrøbelige drengébarn fra moders skød – ser han det sande lys: En frelser er født – et lys for alle folkeslagene.

Simeon har, ligesom sine landsmænd, fulgt Lovens bogstav efter punkt og prikke – det var den måne, han har cirklet om -, men det var kun en måne, et lys, for de fromme og farisæerne, for dem fra samfundets top, ikke for luderne og lommetyvene, der rodede rundt på samfundets bund. Lovens lys skinnede kun på de få, ikke de mange, og som sådan var det ikke et sandt lys, som månen på nattehimlen, der ikke kender forskel, men lader sit måneskin lyse for alle.

Med Guds fødsel, det lille barn, der bæres op til templet, er det sande lys kommer til verden. Som Paulus skriver, *født under loven, men for at løskøbe os fra loven*, så vi nu ikke skal flakke rundt efter lovens bogstaver i en higen og stræben efter Guds nåde og velsignelse, men i stedet kan lade os oplyse af det lys, som Gud sætter med Kristus i verden.

For det er ikke et falsk lys, som vi skal strømme til, som natsværmernes mange fristelser i natten, men et sandt lys som månen, der lyser på os, ligegyldigt, hvordan vi end tager os ud i vores liv her på jorden.

Lyset fra Kristus *strømmer til os* – med tilgivelse, med nåde, med håb, med kærlighed – og som sådan er det det eneste sande lys midt i blandt alle de lys, vi ellers kredser om i vores liv – et sandt lys, dengang, nu og i al evighed.